

APROAPE GHICITORI

sau

NEȘTIUTELE ÎNTÂMPLĂRI
DE LÂNGĂ NOI

Redactor: Iulia Militaru
Tehnoredactor: Oana Ispir

Tipărit la Tipografia Editurii frACTalia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOICU, ADRIAN

Aproape ghicitori sau Neștiutele întâmplări de lângă noi /

Adrian Voicu. - București : Editura Sonia, 2018

ISBN 978-606-94004-5-6

821.135.1

Editura Sonia, 2018, pentru prezenta ediție
Editura Sonia este parte a Grupului frACTalia

Adrian Voicu

APROAPE GHICITORI
sau
NEȘTIUTELE ÎNTÂMPLĂRI
DE LÂNGĂ NOI

ilustrații de Radu Ioan Podocea

Editura Sonia

ÎNTR-ECERE

Stelu era un visător, însă nu unul oarecare. El avea vise mari, mult mai mari decât ale tuturor celorlalți semeni ai săi la un loc. Și aici nu vorbim de vise cu ochii închiși, de somn, ci de cele cu ochii deschiși, care-ți pot schimba viața.

Stelu își ducea traiul de Felinargiu Junior în Schimbul al III-lea al obștii Felinargiilor din Luminișurile de Început. Nu se plângea niciodată de munca lui așa cum făceau alții mai pricopsiți și mai privilegiați și, desigur, nu întârziase nicicând la program. Era cuminte și bun, dar asta nu-i fusese de prea mare folos în carieră.

Schimbul al III-lea era cel mai greu dintre cele patru schimburi, dar avea avantajul că se plătea mai bine și adăuga un plus la vechime pentru când avea să-i vină vremea să intre în rândul Odihniților.

În urmă cu vreo zece Schimburi III, o zărise preț de câteva clipe. Rămăsese fără aer, amețise puțin și o căldură nefirească îi inundase tot corpul, dar mai ales pieptul. Nu experimentase nicicând asemenea trăiri și bănuia că se îmbolnăvisese. Cum Vindecătorul nu-i găsi nimic îngrijorător, se duse la Bibliotecă să caute răspunsul de unul singur. După ce consultă fără succes mai multe înscrisuri, când să se lase păgubaș, găsi într-o carte veche și prăfuită cum că ar suferi de Dragoste la prima vedere.

Nu era o boală propriu-zisă, dar avea simptomele uneia și, cică, singurul leac pentru o astfel de trăire ar fi fost însoțirea, alminteri dădeai în boala oftatului, care aducea după sine boala nesomnului și a slăbitului văzând cu ochii.

Fără să-și dea seama, începu să viseze la ea cu ochii deschiși, închiși, oricând, oriunde, oricum. Era cu mult mai frumoasă decât Crăiasa Noptii și, ori de câte ori trecea pe lângă reședința ei, parcă îi simțea prezența și parfumul. Bine, parfumul i-l simțise când avusese norocul să stea mai în față, la o defilare. O pală de vânt se jucase un pic cu șalul fetei, aducându-i lui Stelu mireasma ce avea s-o savureze în fiecare clipă de-atunci încolo.

Stelu era un optimist. Din punctul lui de vedere jumătate din treabă era rezolvată: el o dorea și voia să fie a lui pentru tot restul zilelelor. Nu-l îngrijora nici măcar faptul că ea nu știa asta. Nu știa încă. Ceea ce-l punea, însă, pe gânduri era ceva ce aflase abia ieri: ea era fata Starostelui obștii! Cu fiece Schimb III ce trecea și cu tot optimismul lui, Stelu începu să creadă că era sortit să se îmbolnăvească de toate bolile despre care citise în cartea aceea și, dacă nu era atent, rămânea și fără serviciu.

Într-o seară, în timpul rondului obișnuit pe lângă tufele de Regina Noptii, văzu un afiș care avea să-i schimbe viața. Stela, unica fiică a Starostelui și cea mai frumoasă fată din obște, tocmai ajunsese la vârsta măritişului și, din acest motiv, tatăl ei organiza o întrecere la care erau invitați să participe toți претенdenții cu serviciu stabil în cadrul obștii. Premiul cel mare era unul nemaiîntâlnit: acela care ajungea primul pe Lună, urma să-i fie soț Stelei.

Pe la umbra tufelor de levănțică se vorbea în șoaptă că Stela, a cărei istețime era legendară, nu avea niciun gând să

se însoțească și, din acest motiv, își convinsese tatăl că, numai organizând această întrecere neobișnuită, va putea dobândi un însoțitor de toată isprava.

Stelu, biet bolnav de dragoste, nu mai închisese ochii nici măcar o clipă de când văzuse afișul cu pricina. Se gândea tot timpul și croia plan după plan despre cum să facă să ajungă pe Lună și, de-acolo, lângă cea care-i umplea visele.

Zilele treceau, la fel și nopțile, începuse chiar și sezonul ploilor, dar nimeni nu fusese vrednic să ducă la bun sfârșit nemaîntâlnita sarcină.

În ultima noapte de întrecere, pe când se afla în obişnuitul rond din Schimbul al III-lea și ocolea nepăsător bălțile făcute de ploaia de peste zi, Stelu avu subit o revelație. Își anunță superiorul că trebuie să-și părăsească postul deoarece dorește să uzeze de dreptul său de pretendent la însoțirea cu Stela, apoi țâșni către reședința Starostelui, spulberând frunzele în urma sa.

— Trebuie să veniți cu mine și să vedeți cu ochii domniilor voastre dezlegarea, le spuse el Starostelui, fiicei sale și întregului alai adunat să-l vadă pe cel care susținuse sus și tare că poate duce sarcina la bun sfârșit.

Până și Luna privea curioasă la ceea ce avea să facă Stelu. Acesta caută o frunză zdravă, o aruncă într-o mică oglindă de apă în care se reflecta astrul nopții, apoi vâsli până când chipul Lunii oglindit în apă se ascunse sub frunză.

— Sunt pe Lună! strigă el, zâmbind triumfător spre uimirea generală a tuturor celor prezenți.

Și astfel s-a făcut că, pe lângă fata Starostelui și toate cele bune care au urmat acestei istețe rezolvări, Stelu a rămas cunoscut în scriptele Obștii Felinargiilor drept primul licurici care a ajuns pe Lună.

TERMINATORUL

De mic îi plăcuse să se bată, iar părinții îl susținuseră în pasiune. La învățătură nu fusese cel mai bun, dar la bătaie nu-i trecea nimeni pe dinainte. Ieșise campion la toate concursurile de gen.

— Tu nu lupti numai cu trupul, ci și cu sufletul, îi spusese maestrul său.

Într-adevăr, punea mult suflet atunci când se bătea și nu o dată cei care îndrăzneau să-l supere pe el sau pe vreunul dintre prietenii săi sfârșeau cu capete sparte și ceva membre rupte.

Cel mai mult îi plăcea să se bată cu masculii feroce care necăjeau tinerele fete. După ce trecea astenia de primăvară, începea să aibă un program foarte încărcat, pentru că ieșeau băieții la agățat. Într-o primăvară zdrobise o duzină dintre cei ce încercau să atenteze la onoarea fetelor din obștea lui. De atunci i se dusesse vestea, iar fetele puteau ieși la orice oră din zi și din noapte, fără a se teme că sunt atacate de te miri ce golani aflați în căutarea plăcerilor.

Veniră vremuri frumoase și liniștite pentru obștea lui. Era atât de bun în branșă, încât începuse să fie solicitat să intervină și în obștile vecine. După a doua intervenție în afara hotarelor se întorsese cu porecla „Ciocanul de foc”. De ceva vreme, însă, începuse să se plictisească. Nu mai îndrăznea nimeni să atenteze la pudoare fetelor, nu se mai întâmpla nicio nelegiuire, așa că, nu vă e greu să înțelegeți de ce un personaj care trăia prin și pentru acțiune nu avea cum să se împace cu o astfel de viață tihnită. Într-una din zile, însă, fu alarmat de o santinelă cum că în partea lipsită de soare a graniței de nord se ivise un intrus.

— Nu l-ai legitimat? l-a întrebat pe soldatul de gardă.

— Nici nu m-a băgat în seamă, Maestre. A trecut pe lângă mine ca și cum n-aș fi existat, răspunse santinela cu capul plecat.

— Încotro s-a dus? se interesă el, serios.

— Către casa Stăpânilor, la bucățile de zid invizibil dinspre miazăzi.

— A trecut înapoi?

— Nu, a rămas lipit de zid.

— Să mergem! hotărî el, fremătând.

În câteva clipe se furișau aproape de locul unde intrusul stătea nemișcat pe zidul transparent. „Nu pare a fi de pe la noi”, reflectă el, analizând uniforma necunoscutului. Pe neașteptate, acesta se dezlipi de pe zid și veni către ei. Fără teamă, la fel cum făcuse de atâtea zeci sau poate sute de ori, îi ieși înainte.

— De unde ești, al cui ești, cine te-a trimis și ce e cu costumul ăsta caraghios pe tine? Dar antena aia ciudată ce-ți iese din spate? Răspunde când vorbesc cu tine! se răsti el, la intrus.

Acesta se opri o clipă, apoi trecu în viteză pe lângă el, izbindu-l și aruncându-l într-o parte. Nu-i venea să creadă. „Ăsta chiar n-a auzit de mine”, scrâșni el și țâșni pe urmele nesimțitului. „Te învăț eu ce e ăla respect!” Și, jap! Buf! Tong! A sărit pe neobrăzat, i-a dislocat o falcă, i-a rupt antena și două membre. La fel a procedat și a doua zi, și a treia zi, apoi a încetat să-i mai numere. În mod surprinzător, toți arătau la fel și aveau parte de aceeași soartă.

După o săptămână, în cu totul și cu totul alt loc, avea loc o ședință.

— Raportează! Ce rezultate avem? intră căpitanul în subiect, studiind unul dintre monitoare. Ați rezolvat problema?

— Șefu', până acum, n-am reușit nimic, spuse un subaltern de la taste.

— Cum se poate așa ceva? M-ați înnebunit cu proiectul ăsta și acum dați din colț în colț? O să-mi ia pielea cei de la Apărare, ca să nu vă mai zic de

Comisia de Finanțe. Știți câți bani am băgat în nenorocirile astea teleghidate?

Fusesse un proiect extrem, dar extrem de scump, cu tehnologie străină. Era cea mai nouă tehnică în materie de spionaj, dotată cu cele mai mici și mai performante camere video și procesoare. Nu puteau risca să fie un fiasco.

Îl supravegheau pe suspect de o săptămână. Sau mă rog, încercau. Ceva total neprevăzut se întâmplase. Reușiră în prima zi să se apropie de casa lui, să fixeze miniroboțelul teleghidat pe geam și să suprindă imagini și conversații deosebit de importante. Apoi îi lovise ghinionul. Primul roboțel fusese distrus pe drumul de întoarcere, apoi altul și altul și altul... Niciunul din cei nouă roboței teleghidate nu reușise nici măcar să se apropie de casa suspectului. Ceva îi distrusea înainte de a ajunge la zidul casei.

— Cine-i responsabil pentru stricăciuni? Vreau un nume, un vinovat, orice! strigă la ei căpitanul.

— Chiar orice? răspunse temător omul de la taste.

— Da, dați-mi ceva să transmit mai departe, înainte să mi se pună pielea pe băț, continuă căpitanul furios.

— Priviți aici! spuse omul.

Se strânsesă cu toți în jurul unui monitor.

— Trimite teleghidatul! se auzi cineva de-alături.

— Al câtelea e ăsta? întrebă căpitanul.

— Al... zecelea, să trăiți! răspunse omul de la taste.

Se auzi un bâzâit, apoi începură să apară imagini pe monitor. Când să se apropie de zid, ceva neașteptat se întâmplă și semnalul se întrerupse.

— Nu se poate! Așa ceva nu se poate! Păstrează înregistrarea. O ai, da? O ai? strigă căpitanul la unul ce manevra un joystick.

Se auzi un telefon.

— E pentru dumneavoastră, să trăiți! spuse altul, întinzându-i receptorul căpitanului. Generalul, șopti el, privind în sus.

— Bine că avem înregistrarea! Nu mă credea nimeni, spuse căpitanul aflat în stare de șoc.

Luă telefonul și începu să raporteze:

— Să trăiți, domnule general! Încă nimic, să trăiți! Avem o problemă care ne distruge toți teleghidații. Da, să trăiți! Nu o să mă credeți, dacă vă spun. Da! Sigur?

Urmă o pauză. Toți amuțiseră și nu se mai auzea decât ventilatoarele computerelor. Căpitanul îi privi zâmbind, ridică din sprâncene și răspunse în telefon:

— Ei, bine, este un... cărăbuș!

Neînsemnata

Venise cu inima îndoită la Congres, pentru că aici avea să-și întâlnească rivalele, vor avea o sumedenie de discuții contradictorii, vor fi acuzații și multe lupte verbale cărora va trebui să le facă față. Cu siguranță celelalte vor face front comun împotriva ei, căutând să-i zdrobească încrederea și să profite cât se poate de mult de slăbiciunile sale.

Congresul se ținea de două ori pe an, când începea căldura și când venea frigul, iar la acest important eveniment nu participa oricine, ci doar alesele obștilor. Cea care dorea să ajungă la Congres nu trebuia să fie doar inteligentă și bună oratoare, ci să aibă și cele mai bune rezultate pe ramură și, bineînțeles, să fie în grațiile șefelor.

Participantele la Congres erau alese pe viață. Când se prăpădea reprezentanta obștii, imediat după funeralii urmau evaluări, propuneri și alegeri. Reprezentanta în Congres beneficia de o serie de avantaje, cele mai importante fiind o pensie substanțială și respectul tuturor, nu neapărat în această ordine.

Fila era cea mai mică, cea mai firavă și cea mai tânără participantă la Congres. „Nu mai există etică, echitate și nici chiar rușine, dacă au ajuns să trimită copii la un eveniment de o asemenea importanță!”, auzea în spatele ei. „Întotdeauna am spus că obștea ei nu trebuia să fie ridicată în rang”, vorbeau altele mai încolo. „Mâine-poimâine n-o să mai avem loc de piticanii pe-aici!”, continuau altele care nici măcar nu se mai oboseau să șușotească.

Fila era pentru prima oară la Congres. Îndeplinise toate cerințele și fusese aleasă cu majoritate covârșitoare în cadrul obștii sale. Chiar înainte de a ajunge la Congres aflate despre o coaliție a Dichisitelor, Slăbănoagelor și a celor din Clanul Abatorului. Acestea din urmă erau și cele mai rele și își doreau cu tot dinadinsul ca obștea ei, fiind și cea mai mică din câte erau reprezentate, să fie desființată și împărțită celorlalte obști.

Acum un pătrar de lună, reprezentanta obștii sale în Congres se stinsese brusc, cu toate că nu-i sosise ceasul. Bănuielile cădeau pe Clanul Spurcatelor, care intraseră de curând în coaliție cu Dichisitele. Fără dovezi, însă, nu se putea face nimic.

Fila se ridică din locul său și se duse la tribună ca să combată propunerea reprezentantei Clanului Abatorului care cerea, o dată în plus, reintrarea obștii sale în sclavie.

— Inutile și neînsemnate! Desființare! se auziră câteva voci din sală.

În drum spre tribună îi veniră în minte cuvintele Învățătoarei obștii sale. „Celelalte vor căuta să te intimideze, să te discrediteze și vor încerca să reducă la zero rolul obștii noastre. Fii fără teamă și ține minte că ești cea mai deșteaptă dintre noi. Tu ai ceea ce lor le lipsește cu desăvârșire: puterea,

puterea cuvântului. Tu ești salvarea și speranța noastră, tu ești viitorul nostru.”

Privi mulțimea care nu contenea să strige și să se manifeste ostil. Oare doar ignoranța le mâna la ură și discriminare ori era ceva genetic? Nu, nu le va lăsa să câștige, nu-și va lăsa semenele să se întoarcă în trecut și să fie slavele acestor infame!

Ajunse la înalta tribună, își ridică ușor capul, apoi privi întreaga adunare cu superioritate. Văzu câteva reprezentante tăcând și privind-o cu interes. Dacă prin atitudine le captase deja atenția, nu mai rămânea decât să confirme ce-i spusese bătrâna Învățătoare.

— Mama Natură ne-a dat tuturor aceleași drepturi: la viață și la hotărârea soartei. Subordonarea oricăreia dintre obștile ale căror reprezentante sunteți față de oricare alta contravine principiilor Naturii. Suntem egale din momentul când deschidem ochii. Aceeași egalitate se păstrează și când murim. Poate se păstrează și când trecem dincolo, dar nu cunosc pe niciuna care să se fi întors și să confirme sau infirme asta.

Sesiză zâmbete de simpatie în auditoriu. Realiză că e pe drumul cel bun și păstră pentru final lovitura de grație.

— Poate aveți dreptate sau poate nu să ne contestați drepturile, dar nu eu sunt cea care judecă asta și nici voi. Numai Ea, Mama Natură, va ști dacă am sau nu dreptate, dar nu acum, nici mâine și, cu siguranță, nici poimâine.

Făcu o pauză strategică. Câștigase. Văzu cum unele reprezentante fremătau să o aplaude.

— Și să nu uitați niciodată faptul că Thomas Morgan a câștigat Premiul Nobel pentru că ne-a avut pe noi drept model, nu pe vreuna dintre voi, încheie cu mândrie musculița bețivă.